

Predica de la Zürich 26 august 2007, ora 14.00

Ewald Frank

Vreau să vă salut frățește pe toți în Numele scump al DOMNULUI nostru. Vă doresc binecuvântarea lui Dumnezeu în prezența lui Dumnezeu. DOMNUL Dumnezeu să primească azi într-o măsură deosebită ceea ce îi aparține de drept. Am de transmis salutări din Slovacia, din România, din Berlin. Dumnezeu este un Dumnezeu credincios. Noi am folosit bine timpul, am fost la Bratislava, capitala Slovaciei. Am avut adunări binecuvântate așa cum am dori să fie fiecare adunare pe care o avem. Au venit frați din Cehia și din Slovacia, din Austria. Dumnezeu a binecuvântat peste măsură din plinătatea harului Său, mai mult decât am fi putut cere sau gândi noi. Acea sală mare a palatului era plină, iar prezența lui Dumnezeu era acolo și putea fi trăită. Apoi, am fost în România. Este un fapt cunoscut deja că acolo avem cele mai mari adunări din Europa. În orașul Sibiu am avut tot o sală de festivități în care au fost aproape 3000 de oameni. Au fost destui care nu au mai avut locuri pe scaune și a trebuit să stea în picioare.

Ne bucurăm de faptul că Cuvântul lui Dumnezeu îndeplinește întotdeauna scopul pentru care a fost trimis și că nu se întoarce fără efect la Dumnezeu. Suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru asta și pentru toți frații care își îndeplinesc slujba și poartă în același fel Cuvântul DOMNULUI. Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu și pentru transmisiunile în direct din aceste două orașe. Nu doar din Krefeld sau Zürich, ci și din Bratislava și Sibiu s-a transmis în direct în toată lumea. Este minunat că frații de aici și din alte orașe au primit harul lui Dumnezeu ca să-și folosească talentul (sau talantul) ca prin toate aceste materiale lumea întreagă să poată urmări în direct și să audă Cuvântul lui Dumnezeu, căci este scris că Cuvântul va atinge marginile pământului și Evanghelia va fi predicată tuturor națiunilor și popoarelor ca mărturie, iar DOMNUL face ca acest lucru să fie posibil acum.

Până acum am călătorit în 135 de țări. În total sunt 204 țări pe pământ, dar Cuvântul DOMNULUI poate fi difuzat și ascultat în direct în toată lumea. Este minunat că DOMNUL a condus lucrurile așa încât să avem și această posibilitate pentru slava lui Dumnezeu, pentru a face chemarea afară a adevăraților credincioși și pentru a face ca Biserica să audă ultimul mesaj sau, mai bine spus, ca tuturor celor ce aparțin Bisericii să le fie adus acest mesaj divin, căci știm cu toții că nu toți oamenii vor accepta ceea ce vrea să le spună Dumnezeu.

În Coloseni 3 de la 12 am citit: „*Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare*”. Acest cuvânt nu este adresat întregii mulțimi de credincioși, ci doar celor aleși. Aici, în Romani 11, Pavel scrie că Israel, în totalitate, nu a căpătat ce a dorit, ci doar cei aleși au căpătat. Există, într-adevăr, o alegere pe baza predestinării, pe baza cunoașterii divine dinainte, prin care El a putut face alegerea. Nu că Dumnezeu a vrut să îl salveze pe unul și să îl trimită în iad pe celălalt. Nu, nu e așa. Dumnezeu știa deja de la început cine va accepta mântuirea în Isus Hristos, cine va primi, cine va refuza. Așa este și în timpul nostru.

Am vorbit cu fratele Rotvas și el a exprimat o propoziție: unde ar putea fratele Branham să predice azi ceea ce a predicat în trecut? În ce biserică ar putea fratele Branham să mai predice azi? El ar reproșa femeilor felul în care se îmbracă, felul cum se poartă, le-ar spune apăsător ca să citească Biblia și să respecte modelul biblic în îmbrăcarea hainelor, în felul în care se prezintă. Cine ar asculta așa ceva azi? Oamenii ar asculta, ar da din cap și ar continua să se îmbrace cum vor.

Frați și surori, voi care sunteți aici și cei de peste tot din lume, există oameni care respectă cu adevărat ce are Dumnezeu să le spună prin Cuvântul Său. Sunt oameni care nu se poticnesc, care nu ies din voia lui Dumnezeu, ci acceptă din toată inima ce are să le spună Dumnezeu prin Cuvântul Lui. Cine ar mai rămânea așezat pe scaun dacă fratele Branham ar vorbi astăzi despre căderea omului? Cine ar mai rămânea pe scaun dacă fratele Branham ar vorbi despre Dumnezeire și despre toate aceste adevăruri biblice?

Uneori ai impresia că oamenii vin doar pentru a fi vindecați de bolile lor. Fratele Branham avea acest dar deosebit din partea lui Dumnezeu, avea darul descoperirii, era profet, avea vedenii.

Dumnezeu confirma Cuvântul și vindeca în momentul rugăciunii. Așa a fost cu DOMNUL nostru. Atunci când vindeca bolnavii, mii și mii de oameni Îl urmau, dar când a început să predice Cuvântul ceasului mulți L-au părăsit, toți L-au părăsit. Apoi DOMNUL a spus ucenicilor Lui: „voi nu vreți să Mă părăsiți?”. Apoi au fost pronunțate acele cuvinte minunate de către Petru: „Doamne, unde să ne ducem? Numai Tu ai cuvintele vieții veșnice!”. Deci, nu era vorba doar de hrănirea mulțimilor și de împărțirea pâinii, de liniștirea furtunii, de vindecarea bolnavilor, ci era vorba și despre Cuvânt.

Azi este vorba despre totul, despre mântuirea sufletelor noastre, vindecarea trupurilor noastre, eliberarea duhurilor noastre, despre chemarea afară, despre pregătirea noastră pentru revenirea DOMNULUI Isus Hristos, pentru ziua glorioasă a întoarcerii lui Isus Hristos, DOMNUL nostru. Acesta este scopul și obiectivul nostru, adică de a fi gata ca individ și de a lua parte la răpire atunci când Isus Hristos revine. Prin asta intrăm deja în subiectul care a devenit subiectul central în întreaga lume: întoarcerea lui Isus Hristos și împlinirea profețiilor biblice în timpul nostru. Dacă vorbim despre Israel – și poate fac deja acum această remarcă – anul viitor statul Israel va sărbători a 60-a aniversare a existenței sale ca stat. Noi cunoaștem toți promisiunea din Vechiul și Noul Testament că DOMNUL își va aduna poporul în țara făgăduită din toate țările și popoarele, după cum scrie în Ezechiel 36.24 și în alte versete. Iar în Noul Testament se vorbește de smochin, de la care trebuie să învățăm o pildă. Când îl vedem înmugurind și aducând rod să știm că a sosit timpul, că Fiul Omului este chiar la ușă. Atunci să ne ridicăm capul căci știm că răscumpărarea noastră se apropie.

Chiar în acest context, DOMNUL nostru spune că „*cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece niciodată*”. În acest cuvânt regăsim importanța spuselor DOMNULUI: „*când se vor întâmpla toate acestea...*”. Poporul Israel a fost risipit în această perioadă de 2000 de ani, dar atunci când el va fi strâns, Dumnezeu face istoria mântuirii, iar timpul desăvârșirii Bisericii Mirese dintre națiuni sosește, după care începe timpul Israelului. Noi avem harul să vedem aceste lucruri cu proprii ochi. Poate am dreptul să spun aici următoarele: noi nu criticăm pe nimeni, nici pe cel mai mare evanghelist, Billy Graham, care, la 88 de ani, ajunge, brusc, la

concluzia că mântuirea universală (mântuirea tuturor oamenilor) este lucrul drept. Această învățătură a mântuirii universale spune că la un anumit moment, în viitor, toți oamenii vor fi, cumva, mântuiți, și chiar la urmă, însuși Diavolul va fi mântuit. Aceasta se numește mântuirea universală.

Imaginați-vă acest lucru: în trecut, Billy Graham era numit „mitraliera lui Dumnezeu” și a câștigat multe suflete care s-au decis pentru Hristos, dar acum, la sfârșitul vieții, la 88 de ani, ajunge să creadă că toți oamenii vor fi mântuiți, că nu mai e nevoie să predicăm Evanghelia și că toți vor fi mântuiți, chiar și Diavolul. Nu. Cuvântul este pus deoparte, nu mai este băgat în seamă, nu mai este respectat. Și nu folosește la nimic ca fiul lui, Franklin, să construiască un muzeu, am putea spune, pentru tatăl lui în timpul vieții sale, cu 22 milioane de dolari, pentru a prezenta reușitele acestui om. Nu despre asta este vorba azi, nu despre oameni care își zidesc împărăția lor în împărăția lui Dumnezeu, ci despre faptul că DOMNUL spune încă o dată: *„Eu voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței Morților nu o vor birui!”*. Nu spunem asta ca să criticăm, ci o spunem cu durere. Mulți oameni au privit la un om și au fost, deodată, înșelați. Noi nu îl urmăm pe William Branham, ci pe DOMNUL Isus Hristos, dar noi am înțeles că Dumnezeu a folosit întotdeauna pe pământ o gură prin care să vorbească. Eu scriu acum într-o scrisoare circulară despre responsabilitatea care este legată de o chemare și de o trimitere divine.

Închipuiți-vă ce responsabilitate avea Moise în timpul lui atunci când Dumnezeu a împlinit făgăduința dată lui Avraam și că Dumnezeu Însuși a coborât într-un rug aprins, s-a descoperit lui Moise și i-a spus să-și scoată încălțăminte, căci pământul pe care calcă este un pământ sfânt. Apoi i-a spus: „Eu te trimit și voi fi cu tine”. Și eu întreb azi: a mai fost, în acel timp, un alt bărbat pe pământ care să aibă aceeași responsabilitate ca Moise înaintea lui Dumnezeu și a poporului lui Dumnezeu? Să ne gândim mai departe la timpul lui Iosua. Toți știm că Moise a mers până pe muntele Nebo și că putea vedea Ierihonul, la dreapta, în fața lui putea vedea Ierusalimul, iar la stânga En-Ghedi. Asta a fost tot. După aceasta, Iosua a luat Cuvântul descoperit lui Moise, l-a așezat în chivotul legământului, l-a pus pe umerii preoților și așa au trecut Iordanul și așa a avut loc împlinirea făgăduinței pe care a dat-o Dumnezeu.

Pe de o parte, chemarea afară, exodul și, de cealaltă parte, intrarea în țara făgăduinței. Ambele trebuia să se împlinească. Fiecare parte din țara făgăduită trebuia cucerită prin luptă. Nicio parte din țară nu a fost luată fără luptă. Fiecare parte trebuia revendicată, fiecare parte ce aparținea de țara făgăduită. Astfel, DOMNUL și-a luat răspunderea împlinirii Cuvântului Său. Exista cineva pe pământ în acel timp cu o responsabilitate mai mare decât cea a lui Iosua, care era legată direct de voia și planul lui Dumnezeu? Nu. La Dumnezeu nu este vorba despre politică, ci despre poporul Lui, despre împlinirea promisiunilor și a planului Său făcut din veșnicie.

Pe scurt – eu scriu acest lucru – Ioan Botezătorul avea o responsabilitate directă înaintea lui Dumnezeu ca niciun om de pe pământ în acel timp. Niciun om nu putea să aibă o astfel de responsabilitate. Fără să țină seama de marele preot, de cărturari și fariseii din acea vreme – el era singurul om trimis de Dumnezeu cu mesajul lui Dumnezeu adresat poporului lui Dumnezeu. Din acest motiv scrie în Ioan 1 de la v. 6 că „*a venit un om trimis de Dumnezeu...ca toți să creadă prin el*”.

Haideți să mergem repede și la ceilalți frați. Cum era cu Petru? El a fost primul căruia DOMNUL i-a putut da această descoperire divină și, în legătură cu această descoperire divină, DOMNUL i-a spus: „*Îți dau cheile Împărăției lui Dumnezeu!*”. A mai fost vreunul în ceasul nașterii Bisericii Noului Legământ care să fi primit aceeași responsabilitate pe care a primit-o Petru în ziua de Rusalii, când cerul s-a deschis și Duhul lui Dumnezeu s-a pogorât? El era un om cu o responsabilitate în Împărăția lui Dumnezeu, înaintea Dumnezeului Celui viu. Cine era Pavel? Mai era unul cu aceeași responsabilitate pentru a scrie toate epistolele adresate Bisericii, toate subiectele care trebuia tratate, tot ce se referea la rânduiala în Biserică, ca toți să primească înțelegerea și să poată urma planul de mântuire al lui Dumnezeu? Pavel avea o trimitere divină, o chemare divină și, legat de asta, o responsabilitate divină.

Și despre Ioan care a fost pe insula Patmos....Reprezentați-vă asta în fața ochilor: când Dumnezeu dă o chemare, exprimă o trimitere, noi nu avem a face cu acel om, ci cu Dumnezeu însuși. Gândiți-vă ce ar fi fost dacă noi nu am fi avut aceste 22 de capitole ale Apocalipsei! Nu am fi avut o vedere de ansamblu asupra derulării istoriei mântuirii.

Pe insula Patmos, Ioan a primit cea mai mare responsabilitate a timpului său. Responsabilitatea lui era aceea de a scrie ce a văzut și a auzit. De ce să scrie? Pentru ca noi să vedem și să citim astăzi și pentru ca Duhul lui Dumnezeu să ne poată descoperi tot ce a văzut și auzit el și să ne călăuzească în aceste lucruri!

Revin la această concluzie și vă pun întrebarea: a fost în secolul XX un alt om pe pământ cu o responsabilitate ca cea pe care a avut-o fratele Branham? A mai fost cineva căruia DOMNUL să îi poată vorbi auzibil și să-i spună: „așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos, tu vei fi trimis cu un mesaj înainte de a doua venire a lui Hristos”? Fratele Branham a fost acesta. Dumnezeu face toate lucrurile în mod corect și nu întreabă pe nimeni înainte de a face ceva. Spun asta fără a critica, dar am fost la Oral Roberts, în Tulsa, Oklahoma, în adunările lui de rugăciune, am văzut universitatea lui și sediul, dar unde este chemarea, unde este trimiterea divină? Putem merge de la un mare bărbat la alt mare bărbat și să punem această întrebare: unde este o chemare, o trimitere? Nu a existat decât un singur bărbat cu o chemare și o trimitere directă, și acesta a fost un proroc promis în Cuvântul lui Dumnezeu.

Vă rog, acceptați asta, noi putem cerceta cu Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. O repet, așa cum o fac în toată lumea: în Noul Testament, DOMNUL nostru a confirmat și a spus asta. Dacă era scris doar în Maleahi 4.5 și 6, oamenii ar fi putut spune că este un cuvânt din Vechiul Testament. Dar DOMNUL nostru confirmă în Matei 17.10 și spune că Ilie va veni întâi și va așeza din nou toate lucrurile în starea de la început. Și dacă este confirmat și în Marcu 9.12, atunci Dumnezeu personal este responsabil pentru ce este scris în Vechiul și Noul Testament și e o parte a istoriei mântuirii. Cine vrea să nege asta, cine vrea să treacă pe lângă ce face Dumnezeu fără a lua parte la aceasta?

Iubiți frați și surori, Dumnezeu ne-a dat harul să deosebim vocea Bunului Păstor în mijlocul tuturor acestor voci care se aud și în mijlocul acestei confuzii, și să plecăm urechea la ce spune Duhul Bisericii. Știm și că peste tot se citește aceeași Biblie, se cântă aceleași cântări, toți fac ce vor, cred ce vor, au învățăturile lor personale, prescripțiile lor, și nimeni nu are grija de a fi adus în acord cu Dumnezeu și Cuvântul Lui. Și în acest punct pe care tocmai l-am

precizat, toți acești oameni mari resping și neagă botezul biblic în Numele DOMNULUI Isus Hristos. Ei nu îl resping doar, ci chiar spun că singurul botez biblic este o învățătură falsă, că fratele Branham este un învățător mincinos, iar noi suntem incluși în aceeași categorie. De ce? Pentru că toți au băut deja din potirul Romei. Sfânta Scriptură spune că ei și-au pierdut simțurile, se cred chiar înțelepți, dar nu au înțelepciunea divină, ci înțelepciunea lor omenească, nu înțelepciunea de a respecta Cuvântul lui Dumnezeu.

Noi spunem cu mulțumire că avem harul să aparținem de cei care au fost chemați să iasă, și eu cred că toți cei care sunt chemați să iasă sunt cei hotărâți pentru slava lui Dumnezeu. Ei iau în serios pregătirea lor și o trăiesc. Psalmul 15 este cunoscut de noi toți. *„DOAMNE, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă. Acela nu clevețește cu limba lui, nu face rău semenului său...”*. Noi avem aici o descriere scurtă, deja din Vechiul Testament, a celor care vor fi la DOMNUL. Aceeași descriere o avem și în Psalmul 24.3: *„Cine va putea să se suie la muntele DOMNULUI? Cine se va ridica până la locul Lui cel sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele”*. Dar în special cei care au inima curată. Ne gândim în mod deosebit la predica de pe munte. Cel care are inima curată nu se va face vinovat de niciunul din lucrurile enumerate în Psalmul 15 și 24, și anume de lucrurile enumerate aici.

Dacă mergem în Matei 5, acolo avem descrierea lucrurilor care îi privesc pe adevărații credincioși. Este o parte care ne privește personal. De fiecare dată întâlnim cuvântul „ferice”, până la v. 8 unde scrie: *„ferice de cei cu inima curată căci ei vor vedea pe Dumnezeu”*, *„ferice de cei împăciuitori căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu”*, *„ferice de cei care sunt prizonieri pentru neprihănire căci a lor este Împărăția cerurilor”*. Avem de fiecare dată această declarație „ferice” referitoare la cei mântuiți. Noi știm că aceasta poate reuși dacă omul este înnoit, transformat. Am auzit deja în cuvântul de introducere că trupul, duhul și sufletul vor fi păstrate întregi și fără pată la revenirea DOMNULUI nostru Isus Hristos.

Aici ne gândim și la 2 Corinteni 5.17: *„dacă este cineva în Hristos este o făptură nouă; cele vechi s-au dus”*. Ceva s-a întâmplat

cu noi. Nu e o învățătură, ci o trăire pe care o putem avea cu Dumnezeu. Aici scrie că „fericiți sunt cei care fac pace”, cuvânt cu care putem merge în Efeseni 2, unde citim că Dumnezeu a îndepărtat orice dușmănie și despărțire. Dumnezeu este doar acolo unde este împăcarea și iertarea, și astea s-au întâmplat în Isus Hristos, DOMNUL nostru. În El au avut loc iertarea, împăcarea și harul. Acolo unde este dușmănie întotdeauna este la lucru Dușmanul.

În Efeseni 2, de la v. 13 scrie: „*Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos*”. Ne-am apropiat. Nu ne vom apropia în viitor, ci ne-am apropiat prin răscumpărarea care a avut loc. Împăcarea și iertarea ne-au fost date de către Dumnezeu. Este adevărat că Mielul lui Dumnezeu a murit pe crucea de la Golgota. Pe cum de sigur e că Dumnezeu era în Hristos, așa de sigur Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine Însuși. În v. 14 se continuă: „*Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc, care îi despărțea, și în Trupul Lui a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiriile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou, făcând astfel pace*”. Dragi frați și surori, aici avem acest cuvânt. Să fim atenți ca Dușmanul să nu ne folosească ca să aducă ceva ce nu este de la Dumnezeu, să aducă dezordine într-un loc sau lucruri care nu aduc pacea. Dumnezeu să ne folosească ca să aducem pacea, împăcarea, iertarea și mântuirea. În Efeseni 4 avem ceva despre cei care și-au închinat viața DOMNULUI. Prin har ei trebuie să se dezbrace de omul cel vechi. Putem citi repede din Efeseni 4.22: „*cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poștele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul*”. Putem merge în Romani 8: „*pe cei pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți, i-a și sfințit, i-a și proslăvit, le-a dat slava cerească*”. Dumnezeu face totul în mod desăvârșit.

Am adus cu mine predica referitoare la Înfiere. Azi am partea a III-a în fața mea. Sunt aici mai multe puncte pe care le-am observat și pe care vreau să le citesc pe scurt. Vreau doar să le citesc. „Vrem să ne gândim pentru un moment la așezarea în poziția de fii. Începem cu versetul 5 și încercăm să prezentăm pe scurt. Subiectul este așezarea. Câți înțeleg

aceasta? Trupul lui Hristos trebuie adus și așezat în poziția lui în Hristos, în care Duhul Sfânt ne poate călăuzi. Despre asta este vorba. Acum am înțeles. Biserica trebuie să fie așezată ca Trup al lui Hristos și trebuie pusă în poziția pe care a dorit-o Dumnezeu și a pregătit-o pentru ea, și să fie pusă în poziția ei, în Hristos”. Mai departe scrie: „Dacă voi sunteți născuți din Dumnezeu, aveți viața veșnică și nu puteți muri după cum nici Dumnezeu nu poate muri”. E minunat felul în care fratele Branham, prin descoperire, a prezentat tot planul de mântuire al Dumnezeului nostru.

Și toți știm că Fiul lui Dumnezeu a fost Cuvântul făcut trup și s-a născut în această lume. Din acest motiv DOMNUL nostru spune: „*Eu am venit în această lume pentru a mărturisi despre Adevăr*”. Acum este rândul nostru ca fii și fiice ai lui Dumnezeu, născuți din Dumnezeu prin sămânța Cuvântului lui Dumnezeu și zămisliti prin Duhul Sfânt, născuți din nou la o nădejde vie. Ne gândim la Ioan 3. DOMNUL nostru spune mai întâi: Trebuie să vă nașteți din nou, altfel nu puteți vedea împărăția lui Dumnezeu. Și apoi El spune: carnea și sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu.

Dragi frați și surori, nu este vorba de a vă pune întrebări, dar totuși trebuie să insist că noi trebuie să o experimentăm personal prin harul lui Dumnezeu. Totul să se petreacă cu noi și în noi ca trup al DOMNULUI, pentru ca noi să putem fi în Duhul, uniți și conduși împreună să formăm un singur trup. Trebuie ca nașterea din nou să fi avut loc în fiecare dintre noi, individual, trebuie să fi devenit fii și fiice ai lui Dumnezeu și apoi să experimentăm și așezarea în poziția noastră de fii.

Fratele Branham mai zice: „gândiți-vă la aceasta, eu nu vorbesc aceluia care sunt înafara lui Hristos, eu mă adresez aceluia care sunt în Hristos. Cum intrați, cum sunteți în Hristos? Printr-un singur Duh, adică prin Duhul Sfânt. Astfel prin botezul Duhului Sfânt, toți suntem botezați ca să formăm un singur trup. Întrebarea urmează: Cum intrăm în Hristos, prin botezul cu apă? Nu. Aici eu nu sunt de acord cu baptilștii și cu Adunările lui Dumnezeu (este una dintre denomiuațiuni), nu, nu prin botezul cu apă, sub nici o formă, căci în 1.Cor 12:12-13 scrie că printr-un singur Duh, prin Duhul Sfânt, noi suntem toți botezați de un singur Duh ca să formăm un singur trup”.

Iubiți frați și surori, este vorba despre ultima fază înainte de revenirea lui Hristos, noi nu trebuie să ratăm aceasta. Ca Biserică noi trebuie să ne punem, ca indivizi, la dispoziția lui Dumnezeu cu

adevărat, și să-I dăm ocazia să împlinească ultimele lucruri pe care le-a promis Bisericii Sale prin harul lui Dumnezeu.

De la pagina 9: „El l-a trimis pe Isus pentru ca El să-Și verse sângele ca ispășire: împăcarea prin sânge este o jertfă de ispășire pentru a ne chema, accepta și curăța. Prin procesul de curățare noi trebuie să rămânem întotdeauna la aceasta, nu numai în trecere, ca și cum ar fi o trezire, ci El trăiește întotdeauna și este prezent pentru a se mijloci pentru noi. Sângele lui Hristos care s-a vărsat la Golgota a obținut mântuirea pentru noi și ne dă posibilitatea să rămânem în prezența Lui zi și noapte, să trăim acum deja în prezența lui Dumnezeu, curățați de orice păcat. Noi suntem deci în siguranță. Cum? Prin Duhul Sfânt: să fim conduși în trupul lui Hristos prin Duhul Sfânt, și acolo să fim în siguranță. În trupul lui Hristos, și trupul lui Hristos este Biserica”.

Fratele Branham o mai spune o dată: „Miercuri seara am vorbit despre manifestarea acestor lucruri și o s-o mai facem și în această dimineață, căci Dumnezeu așteaptă manifestarea fiilor lui Dumnezeu la sfârșitul timpului, noi vom sta toți în fața Lui”. Apoi urmează această expresie minunată încă o dată la pagina 11: „Este plăcerea lui Dumnezeu ca voia Lui să se facă, ca noi să-l aparținem și să ne luăm locul nostru, dorit de Dumnezeu. Acum El face lucrul următor: El este pe cale să-și aducă Biserica în starea dorită de El. Prima dată a chemat Biserica afară din mijlocul metodiștilor, luteranilor, baptiștilor, catolicilor etc, El îi cheamă afară din mijlocul tuturor acestora. Ce face apoi? Apoi a trimis Duhul Sfânt și le-a acordat botezul Duhului Sfânt” - apoi continuă - „Dumnezeu le-a acordat copiilor Săi nașterea din nou prin botezul cu Duhul Sfânt.

Continuă: „Convertirea și nașterea din nou au loc prin Duhul Sfânt. Duhul Sfânt acționează totul în toți: Cuvântul este adus, sângele noului legământ a curs și Duhul lui Dumnezeu poate acționa doar în cei care cred. Aceasta începe cu pocăința. Duhul lui Dumnezeu ne conduce la pocăință, ne conduce la recunoașterea păcatelor. Duhul lui Dumnezeu ne conduce la convertire, la nașterea din nou, Duhul lui Dumnezeu ne conduce la toate aceste diferite experiențe. De la început El acționează în noi”. Apoi continuă: „Acum este vorba să fim așezați în poziția de fii, despre punerea în drepturi a fiului: prin naștere el era fiu, nu-i așa, dar important era felul în care se comporta, ceea ce decidea punerea lui în drepturile de moștenitor. Se comporta el bine sau rău? Comportamentul decidea totul”.

Apoi continuă: „Dumnezeu v-a primit în trupul lui Hristos. Ce face El după aceea? Vă acordă un timp de probă, un timp în care sunteți încercați, prin comportamentul vostru. Voi treceți printr-un test, printr-un examen, și astfel deveniți ascultători prin Duhul Sfânt, fără să luați în seamă ce zice lumea despre voi. Da, Dumnezeu poate face toate acestea în voi”. Și acum ultimele fraze: „Știi tu (dar poate că nu ar trebui să citesc aceasta), știi tu, iubita mea soră, că soțul tău nu este numai soțul tău, ci că el este și domnul tău? Dumnezeu a vrut ca lucrurile să fie astfel, căci nu bărbatul a fost înșelat, ci femeia”. De fapt eu nu voiam să o spun astăzi. Încă o expresie: „Eu sunt convins că noi trăim la sfârșitul timpului și că Dumnezeu este pe cale să pună Biserica în drepturile sale (să așeze Biserica în poziția ei)”.

Încă o dată pe scurt, este vorba despre poziția noastră. Apoi continuă cu o frază lungă: „Este vorba despre punerea fiilor în drepturile lor. Unde sunt ei? Dumnezeu își cheamă copiii. Dumnezeu îi cheamă, prin descoperire, să iasă. Ei nu trebuie să spună nimic despre aceasta, o poți vedea. Poți vedea că se petrece ceva cu ei, se vede că ei au ieșit, ei nu trebuie să dea mărturie despre aceasta, se vede. Ei își ocupă poziția în orice lucru în așa fel încât au aceeași autoritate și cuvântul lor are aceeași însemnătate cu al unui înger”. Sunteți treji cu toții? Așezarea în poziția de fiu ne dă o responsabilitate înaintea lui Dumnezeu, autoritate divină și drepturi dumnezeiești depline asemenea cuvântului unui arhanghel. „Când fiul a fost pus în poziția lui, el a primit cea mai mare poziție și a primit o haină nouă cu alte culori. Tatăl a pregătit o sărbătoare și a spus: „acesta este fiul meu și de acum înainte el stăpânește peste toate averilor mele, el este moștenitorul a tot ce posed eu. Tot ce-mi aparține, îi aparține. Putem privi în urmă: Elohim, Care există în El Însuși”.

Frați și surori, să fim conștienți înaintea lui Dumnezeu că nu este vorba numai de a fi chemați să ieșim, ci și să putem înțelege hotărârea dumnezeiască, porunca pe care a dat-o Dumnezeu Bisericii. Mulți își amintesc de fratele Branham și de ceea ce a văzut el referitor la ceea ce se va mai întâmpla, că oameni care au venit la adunare ciungi au ieșit cu două brațe, că au avut loc minuni de creație. Dumnezeu o va face. Sfârșitul va fi asemănător cu începutul. Noi ne așteptăm la aceasta, dar acum trebuie să fim cu adevărat atenți cu toți cei care sunt născuți din nou și care sunt conduși în trupul lui Hristos prin Duhul Sfânt. Noi vrem să ne comportăm unii cu alții într-un mod

cumpătat, să ne acceptăm unii pe alții așa cum am fost acceptați de Dumnezeu în Hristos.

Să o spunem sincer că nu servește la nimic să vorbim despre Biserică, să spunem că ceva nu merge bine în Biserică. Nu. În momentul în care fiecare se privește el însuși în oglindă și se ocupă de el însuși înaintea lui Dumnezeu și zice: arată-mi la ce trebuie să renunț, ce trebuie să abandonez, care sunt lipsurile mele, - dacă am veni cu toții astfel în rugăciune în fața DOMNULUI atunci s-ar manifesta, Dumnezeu și-ar confirma Cuvântul Său. Știți cu toții că 1 Corinteni 13 este capitolul care vorbește despre dragoste. Aici este inclus totul, în capitolul 12 și 13. Nu este suficient ca în 1 Corinteni 13 să fie scris, ci trebuie să se manifeste în noi. Dragostea lui Dumnezeu învinge totul.

Fratelui Branham i s-a spus că numai dragostea desăvârșită va intra în slavă. Să ne gândim la Marcu 12:29-32: *„Care este cea dintâi dintre toate poruncile? () „Să iubești pe DOMNUL Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta” () „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”*. Gândiți-vă la Ioan 13:34-35: *„Vă dau o poruncă nouă: „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”*. Aceasta nu trebuie să o primim doar în inimă, aceasta trebuie să se manifeste. Să fim sinceri, eu nu vreau să vorbesc despre aceasta în detaliu, dar din 1979 s-a semănat multă ură, dușmănie, defăimări, astfel încât nu poți decât să te iei cu mâinile de cap și să te întrebi: cum este posibil ca oameni care se pretind credincioși pot să scrie, să spună și să propage astfel de lucruri?

Mă gândesc la ultimele e-mail-uri din India, din Caraibe, din Trinidad, de peste tot. La tot ceea ce este scris și spus nu poți decât să dai din cap. Acești oameni vorbesc despre dragoste, așteaptă revenirea DOMNULUI și vorbesc despre răpire. Nu este posibil așa. Un om născut din Dumnezeu are natura lui Isus Hristos, DOMNUL nostru. Așa este scris: *„Dacă cineva este în Hristos, el este o creație nouă. Lucrurile vechi au trecut”*. El nu mai este un defăimător. Dacă cineva vrea să scrie 74 de pagini numai despre fratele Frank, atunci eu îmi pun întrebarea: unde este aici Evanghelia? Unde este Mesajul? Despre ce este vorba la acești oameni? Este vorba despre a comite oucidere,

nimic altceva. Sunt niște ucigași. Îi sunt recunoscător DOMNULUI că mai trăiesc.

Întrebarea este următoarea: acești frați care pretind că cred mesajul de la sfârșitul timpului de sfârșit, și au primit și acceptat slujba fratelui Branham, nu înțeleg ei ce pagube produc trupului lui Hristos prin calomniile (defăimările) lor? Sunt niște ucigași. Ce am făcut eu vreunuia dintre acești frați? Eu nu am făcut decât să predic tot planul de mântuire al Dumnezeului nostru. Pentru că noi ne luăm dreptul dumnezeiesc de a crede și de a aduce totul la Scriptură, după cum îi spunea Pavel lui Timotei: tu poți să crezi ce-ți spun pentru că tu cunoști Scriptura. Noi trebuie să predicăm numai din Scriptură. Din cauza aceasta noi primim un pumn ca fiind din aceia care nu cred mesajul, care resping pe proroc.

A trebuit deseori să o spun, nu este nevoie să mă justific, dar nu cred că mai există un om pe pământ care să datoreze mai multă recunoștință lui Dumnezeu pentru slujba fratelui Branham decât mine. Fără slujba fratelui Branham, fără trimiterea lui de către Dumnezeu, noi nu am fi avut astăzi mesajul, nu am fi putut predica adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu. Aș fi știut eu ce a cuprins Dumnezeu în planul Său? Am fi crezut și noi ca toți ceilalți, am fi rămas ca toți ceilalți acolo unde eram, și era gata. Nu. Noi considerăm că Dumnezeu ne-a acordat un mare privilegiu, harul de a recunoaște ceasul și ora, mesajul orei, dar durerea este prea mare când unii oameni pretind că DOMNUL a revenit. Eu le spun întotdeauna că atâta vreme cât noi suntem aici ca Biserica Mireasă, DOMNUL nu poate să fi revenit.

Gândiți-vă puțin, dacă de exemplu se pretinde că în 28 februarie 1963 DOMNUL a revenit conform Apocalipsa 10, atunci eu trebuie să spun că în Apocalipsa 10, ca Înger al Legământului, El avea deja cartea deschisă între mâinile Sale. În Apocalipsa 5 cartea era încă închisă, iar numai în 28 februarie 1963 fratele Branham a primit porunca că urma să fie deschisă cartea. Cum putea DOMNUL, atunci deja, să se fi întors cu cartea deschisă? Este imposibil, imposibil. Dar există frați, înțelegeți, care au probleme în cap și în inimă, care pretind lucruri care nu pot fi corecte și astfel avem datoria înaintea Dumnezeului Celui viu de a ordona toate lucrurile care se învață. Avem o responsabilitate directă înaintea Dumnezeului Celui viu pentru

mesaj, ca el să fie păstrat în toată claritatea sa, în forma sa originală, pentru chemarea de ieșire.

Avem responsabilitatea înaintea Bisericii Dumnezeului Celui viu ca acest mesaj să fie transmis în forma originală, așa cum l-a primit fratele Branham. El avea responsabilitatea, pe baza unei trimeri dumnezeiești, să aducă mesajul înaintea omenirii, dar i s-a spus că acest mesaj va merge în lumea întreagă înaintea întoarcerii lui Hristos, ca premergător al Său. Deci caut eu să vorbesc în propriul meu nume, în propria mea lucrare, sau în Numele DOMNULUI, în lucrarea DOMNULUI? Eu nu trebuie să vorbesc în numele meu, despre lucrarea mea, nu pot să neg chemarea pe care am primit-o din partea DOMNULUI, eu trebuie să port mesajul lui Dumnezeu și o să-l port până în ultima clipă. Dumnezeu va acorda har în ciuda acestor defăimări, în ciuda a tot ce se petrece.

Și aici noi facem o diferență. Dacă, de exemplu Petru, se grăbește și spune în Matei 16: „*Să nu ți se întâmple așa ceva!*”. Petru nu a făcut-o ca să distrugă, ca să producă pagube, dar a fost un moment când DOMNUL a spus: „Voi merge la Ierusalim și voi fi dat de către marele preot în mâinile oamenilor și voi muri”. Atunci Petru vine și, repede, fără să se gândească, spune: „*Să nu ți se întâmple așa ceva!*”. El nu a spus-o expres, după ce s-a gândit, ci a spus-o pe moment, fără să se gândească. Dar DOMNUL a trebuit să spună: „*Înapoia Mea Satano!* () Căci ceea ce ai spus tu nu vine de la Dumnezeu, nu e drept înaintea lui Dumnezeu”.

Copiii lui Dumnezeu pot să zică repede ceva fără să se gândească. DOMNUL trebuie să le spună atunci: „*Înapoia Mea, aici tu nu poți spune un astfel de lucru!*”. Să vedem și momentul când Petru l-a tăgăduit pe DOMNUL. El nu s-a gândit, aceasta s-a întâmplat în momentul când el a fost surprins spunându-i-se: „Tu aparții de acest om, felul tău de a vorbi te trădează”. Atunci el a spus: „Nu, nu Îl cunosc”. A fost grav, este adevărat, dar Petru a plâns cu amar și a regretat. DOMNUL spusese că „*înainte să cânte cocoșul tu te vei lepăda de Mine de trei ori!*”. DOMNUL a spus: „După ce te vei întoarce la Dumnezeu...”. Aceasta s-a întâmplat înaintea convertirii lui, nu după, înaintea nașterii din nou, înaintea botezului cu Duhul Sfânt. Trebuie să deosebim acest lucru. Apoi vedem că DOMNUL i-a spus de trei ori: „*Paște mielușeii Mei, paște oile Mele!*”.

Dar dacă cineva răspândește ceva, scrie ceva, publică ceva în mod expres, premeditat, cu scopul de a distruge, de a comite o crimă, aceasta este cu totul altceva, este un păcat cu voia, se face ceva pentru a distruge lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta nu mă va distruge, eu sunt credincios, sunt mântuit, îl voi vedea pe DOMNUL, nu este nicio problemă, dar este vorba ca mesajul dumnezeiesc să nu fie pus sub semnul întrebării prin aceste defăimări. În momentul în care cel ce poartă mesajul este pus sub semnul întrebării, și mesajul adus va fi pus sub semnul întrebării. Acesta este obiectivul expres al Dușmanului, dar DOMNUL îi cunoaște pe ai Săi, și cei care sunt ai Lui îl cunosc pe DOMNUL și Îl urmează pe DOMNUL și Îl vor urma până la capăt. Aceștia sunt cei care prin descoperire văd și au recunoscut ce face DOMNUL în timpul nostru. Ei nu au o învățătură deosebită sau străină, ei au descoperirea lui Isus Hristos, sunt introduși în tot planul de mântuire al Dumnezeului nostru ca niciodată mai înainte. Avem, astfel, harul de a recunoaște că DOMNUL însuși, care a dat făgăduințele, este pe cale să le îplinească.

Mi-am notat câteva versete: în Iosua 21, omul lui Dumnezeu a putut să spună și să depună mărturie despre ce se petrecuse în trecut. Iosua 21:45: *„Din toate vorbele bune pe care le spusese casei lui Israel DOMNUL, niciuna n-a rămas neîmplinită: toate s-au împlinit”*. Apoi în 1 Împărați 8:56: *„Binecuvântat să fie DOMNUL, care a dat odihnă poporului Său Israel, după toate făgăduințele Lui! Din toate bunele cuvinte pe care le rostise prin robul Său Moise, niciunul n-a rămas neîmplinit”*.

Nu de mult am vorbit iarăși despre făgăduințe și despre împlinirea lor și aceasta ne deosebește de toți. Să fim sinceri, dacă privim în peisajul religios de la sfârșitul timpului, toți vorbesc despre Israel, despre împlinirea profețiilor biblice, dar cine cunoaște făgăduința pentru Biserică? Cui i-a fost cu adevărat descoperit brațul DOMNULUI? Cum spuneam mai înainte, dacă fratele Branham ar trebui să meargă în una dintre adunările carismatice, locul s-ar goli, căci acolo sunt toate „doamnele” cu pantaloni, cu hainele lor ciudate, machiate. Unde ar avea loc Dumnezeu astăzi cu o predicare adevărată, să se facă auzit? Astăzi putem spune cum este scris în Isaia 53: *„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul DOMNULUI?”*. Este vorba despre a înțelege că trebuie să fim aduși în

acord total, în mod individual, cu Dumnezeu și Cuvântul Său. Chemarea de a ieși este un lucru, dar apoi să intrăm, căci acestea merg împreună. Să ieșim pentru a intra. Prin slujba profetică a lui Moise, DOMNUL a realizat exodul. Intrarea fiecărei seminții a avut loc în timpul lui Iosua. Totul a fost ordonat într-un mod dumnezeiesc. Scrie și în profetul Ezechiel 47 și 48 că fiecare seminție își va primi din nou regiunea ei.

Iubiți frați și surori, dacă aducem asta în legătură cu Biserica Noului Testament, toate slujbele, totul trebuie ordonat de o manieră divină, totul trebuie adus în starea de la început. Avem un bun exemplu în slujba fratelui Branham. Și eu vă întreb: credeți voi din toată inima că prin slujba fratelui Branham s-a împlinit făgăduința că DOMNUL îl va trimite pe prorocul Ilie înaintea zilei celei mari și înfricoșătoare așa cum este scris în Maleahi 4? Credeți voi că el a fost acela? Spuneți „amin”! Lumea întregă să o audă! Noi avem Cuvântul profetic care se împlinește, el este adevărul pentru toată veșnicia. Noi credem cum spune Scriptura și am primit-o descoperită din partea lui Dumnezeu și așa rămâne în toată veșnicia. Noi nu am urmat basme meșteșugit alcătuite, ci Cuvântul scris. Și cum spunea fratele Branham deseori, Cuvântul scris a devenit un Cuvânt descoperit. Nu doar scris, ci un Cuvânt viu, făcut viu și descoperit prin Duhul Sfânt.

Haideți să facem un sumar al lucrurilor despre care am vorbit astăzi. E vorba despre faptul că printr-o chemare și trimitere divină a venit cea mai mare responsabilitate legată de acestea. Niciun președinte de stat sau politician nu are o asemenea responsabilitate precum un om care primește o chemare și o trimitere divină pentru întreaga Biserică a lui Isus Hristos. Noi credem, așa cum tocmai am prezentat-o, că toți slujitorii lui Dumnezeu, prin puterea chemării și trimiterii, și-au efectuat slujba în modul corect și dorit de Dumnezeu.

În scrisoarea circulară care va ieși în octombrie scriu că fratele Branham a avut o responsabilitate mai mare decât Moise, Ioan Botezătorul sau Pavel, și că responsabilitatea lui era cea mai mare, pentru a include totul, din Geneza, până la tot ce au predicat, învățat și transmis profeții și apostolii, ca toate acestea să fie strânse laolaltă și aduse și date Bisericii, prin harul lui Dumnezeu. Responsabilitatea lui înaintea lui Dumnezeu era cea mai mare care a existat pe pământ. Prin slujba lui toate detaliile planului lui Dumnezeu au fost prezentate în

adâncimea, lungimea, înălțimea și mărimea lor, descoperite prin harul lui Dumnezeu, ca niciodată înainte.

Noi, ca cei mai neînsemnați, ca cei mai simpli oameni de pe pământ, avem acest privilegiu să vedem și să credem cum spune Scriptura. DOMNUL nostru a confirmat-o, l-a trimis și a spus că cel ce primește un profet pentru că este profet, în calitate de profet, va primi răsplata unui profet. Nu avem nevoie de mai mult, avem trimiterea, avem omul, avem Cuvântul pe care l-am primit împreună cu DOMNUL, căci este scris că „*cine primește pe acela pe care îl trimite Eu pe Mine Mă primește*”. Astfel vedem că Dumnezeu are un plan de mântuire.

Închei exprimând și acest gând pe care l-am mai exprimat: există și în zilele noastre frați în Israel și peste tot, care au o anumită slujbă sau sarcină pe care o îndeplinesc. Noi nu îi judecăm, asta îi privește...dar anul viitor, în mai, ar trebui să mergem toți în Israel pentru a sărbători împreună aniversarea a 60 de ani de la înființarea statului Israel. Chiar dacă cineva are un mare centru misionar la poalele muntelui Sion care include zeci de biserici creștine, asta nu servește la nimic, pentru că scrie că cei 144 000 nu s-au întinat cu femei, iar femeile simbolizează bisericile. Acel om are un centru misionar în legătură cu bisericile de acolo și lucrează cu el, dar cei 144 000 așteaptă până când sosește timpul lor și cei doi martori promiși lui Israel își vor face slujba în Ierusalim. Nu e nevoie ca cineva să încerce să îi convertească pe evrei. Acolo se va face chemarea afară, iar pecetluirea celor 144 000 va avea loc. Aceasta nu are loc acum printr-un anumit om ici și colo, ci așa cum a spus Dumnezeu dinainte în Cuvântul Său. Așa se va și împlini.

Noi Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ce a făcut. Noi avem 9 frați și surori în Israel, originari din fosta Uniune Sovietică, care trăiesc acum în Israel și care cred mesajul. Ei vin, se adună pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu. Eu m-aș bucura dacă ar mai ieși și alții, dar noi nu vom merge în Israel pentru a începe acolo o biserică creștinoidaică. Nu. Dacă va avea loc, va avea loc cu același mesaj pe care Dumnezeu ni l-a încredințat, dar nu doar între Neamuri, ci și în Israel, căci Biserica este – nu-i așa? – constituită din toate popoarele, limbile și națiunile. Sunt și în poporul Israel oameni care cred așa cum a promis Dumnezeu Bisericii. Ați putut urmări toți acest gând? Acest

lucru este spus foarte clar. Nici nu putea fi adus mai clar și în simplitate, totul în ordinea divină așa cum Dumnezeu ne-a lăsat-o în Sfintele Scripturi.

Suntem mulțumitori lui Dumnezeu că nu mai trebuie rânduie nimic, totul este deja rânduit de Dumnezeu însuși. Toate sunt la locul lor, dorit de Dumnezeu, la timpul potrivit. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru marele privilegiu de a trăi acum, de a fi recunoscut ziua și mesajul ceasului, de a crede cum spune Scriptura, de a fi primit profetul promis. Și, cum o spun deseori, Dumnezeu i-a luat toți profetii și toți apostolii, l-a luat pe Ioan de pe insula Patmos, dar Cuvântul care i-a fost descoperit, ceea ce a văzut și auzit el, a scris, și ne-a rămas. Dumnezeu l-a luat și pe fratele Branham, dar ce ne-a descoperit a rămas. Și acesta este Cuvântul pe care noi îl predicăm în mod cuprinzător prin harul lui Dumnezeu. O repet pentru onoarea lui Dumnezeu: nu a existat niciodată pe pământ o perioadă de timp în care Cuvântul să fie descoperit într-un fel atât de clar, detaliat și din toate unghiurile ca în timpul nostru. Noi suntem, noi am intrat cu adevărat în Locul Prea Sfânt și DOMNUL Însuși ne-a vorbit și ne-a descoperit totul prin Duhul Sfânt, care ne conduce în tot adevărul.

LUI, Dumnezeului Atotputernic, să îi fie aduse slava, lauda și mulțumirea, recunoștința pentru tot, pentru mântuire, pentru iertare, pentru împăcare, pentru viața nouă pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Totul nou, totul nou, sângele Mielului ne curăță și face totul nou! A LUI, Dumnezeului Atotputernic, să fie recunoștința acum și pentru toată veșnicia! Amin! Ne ridicăm pentru rugăciune și cântăm *Toate noi, toate noi* .

Iubite DOMN, Tu Dumnezeul veșnic credincios, îți mulțumim pentru privilegiul de a asculta adevăratul Tău Cuvânt limpede ca cristalul, de a-l crede și de a-l predica. DOAMNE iubit, Tu Dumnezeul veșnic credincios, să ai drumul Tău cu poporul Tău cu Biserica Ta, zidește Biserica Ta, unește-ne prin Duhul Tău în Trupul lui Isus Hristos, botează cu Duhul Sfânt și cu foc, lucrează cu putere în mijlocul nostru, ca să fie simțit, văzut și trăit, o, mare Dumnezeu, căci Tu ai un plan și Tu îl aduci la îndeplinire. Noi stăm la dispoziția Ta și ne bucurăm că Tu vei face toate lucrurile. Îți mulțumim pentru iertare, împăcare, pentru har și mântuire, îți mulțumim pentru Cuvântul și voia Ta descoperite, pentru trimiterea slujitorului și profetului Tău, pentru

mesajul timpului de sfârșit care răsună ca o ultimă chemare în întreaga lume.

DOAMNE iubit, fie ca toate oile Tale să audă vocea Ta, să iasă afară și să fie pregătite. Dumnezeule mare, Tu să ai calea Ta cu fiecare din noi! Dacă printre noi sunt oameni care au nevoie de mântuire, vindecare, eliberare, noi putem să le spunem celor pierduți, în Numele Tău: voi sunteți mântuiți prin sângele Mielului! Putem spune celor bolnavi: în rănilor Lui sunteți vindecați! Aleluia! Celor legați le putem spune: sunteți liberi, sunteți eliberați! Lăudat și înălțat să fii Tu, DOMNUL Dumnezeul nostru acum și pentru toată veșnicia! Amin.